ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1890 Ἀριθ. 177

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος των Κυριών
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νεάπολις καὶ νεαπολιτανίδες Ε' (ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως).— Ἡ αἰδὼς εἶναι ἔμφυτος ἢ ἐπίκτητος ἀρετή (ὑπὸ κ. Ἑλένης Πετροπούλου.—Ἡ ἑσπέρα ἑνὸς ἄνθους (ἀναμνήσεις ἐκ Νεαπόλεως).—Ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ καταστροφή. — Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία.—Συνταγή.—Συμβουλή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΝΙΔΕΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως)

Ε'

Παρθεναγωγεῖον κωφαλάλων

Ἡ τυφλὴ δὲν βλέπει, ἀλλ' ἀκούει τοὐλάχιστον τὴν ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας τονιζομένην φωνὴν τῶν περὶ αὐτήν. Ἀγνοεῖ τὴν μορφὴν τῶν οἰκείων της, ἀλλ' ἡ ψυχή της εὑρίσκεται εἰς ἄμεσον κοινωνίαν μετὰ τῆς ἰδικῆς των. Ἐνῷ ἡ κωφάλαλος βλέπει κόσμον, ὃν ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ, στερουμένη ἀκριβῶς τῶν αἰσθητηρίων ἐκείνων ὀργάνων, δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος, τελειοποιούμενος, ἀναδείκνυται ὑπεροχώτερος τῶν ζῴων καὶ συγγενὴς τῷ Θεῷ. Αἱ θύραι τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ κόσμου εἶναι κλεισταὶ πρὸς τὴν ἀτυχῆ, ἧς ἡ ἀκοὴ καὶ ἡ γλῶσσα ἐδεσμεύθη ὑπὸ τῆς φύσεως. Στερεῖται τῆς φωνῆς, ἣν ὁ Θεὸς δὲν ἀπεποιήθη οὔτε εἰς τὰ ἄλογα ζῷα, ὅπως συνεννοῶνται μετὰ τῶν ὁμοίων των, οὔτε εἰς τὰ πτηνά, ἅτινα πληροῦσι τὸν ἀέρα μουσικῆς ἁρμονίας. Φθονεῖ τὴν τύχην καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀτελεστάτων ἐντόμων, ἅτινα διὰ τοῦ βομβώδους καὶ ἁρμονικοῦ ψιθύρου των ἐξωτερικεύουσιν εἰς ἰδίαν γλῶσσαν πᾶν αἴσθημα καὶ πᾶσαν σκέψιν των.

Ὡς οἱ κολασμένοι τοῦ Δάντου, ὡς ὁ κατάδικος Προμηθεύς, εὑρίσκεται ἡ κωφάλαλος εἰς συνεχῆ καὶ ἀτελεύτητον ἀγωνίαν. Βλέπει τοὺς περὶ αὐτὴν κινοῦντας τὰ χείλη καὶ ἀγνοεῖ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς.

Οἱ πρωϊνοὶ κώδωνες τῶν ναῶν ἠχοῦσι καλοῦντες τὴν ἀνθρωπότητα εἰς προσευχήν. Ἡ τυφλὴ γονυπετὴς ἑνοῖ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιάν της μετὰ τῶν λοιπῶν.

Προσεύχεται καὶ ἐλπίζει. Ἀκολουθεῖ μετὰ συγκινήσεως τοὺς ἐναρμονίους καὶ μουσικοὺς ψαλμούς, τοὺς συγκινοῦντας τὴν καρδίαν καὶ ὑψοῦντας τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάνοιαν ἀνὰ τὰς αἰθερίους σφαίρας, καί, ἀνακουφιζομένη, πιστεύουσα, προσδοκῶσα ἀναπέμπει πρὸς τὸν Πλάστην προσευχήν, ἁγνὸν καὶ μυροβόλον τῆς πονούσης ψυχῆς της θυμίαμα.

Ἡ κωφάλαλος οὐδὲν ἤκουσεν, οὐδὲν ᾐσθάνθη, οὐδὲν ἐνόησεν. Δι' αὐτὴν μάτην οἱ κώδωνες ἠχοῦσιν. Μάτην ἡ θρησκεία διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἱερέως διδάσκει πίστιν, ἀγάπην καὶ ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεόν. Μάτην τὰ πτηνὰ τονίζουσιν εἰς αἶνον τὸ γλυκὺ καὶ παθητικὸν ᾄσμά των. Μάτην αἱ μυριόχροοι ψυχαὶ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἐναερίου κόσμου ὄντα ἁρμονικοὺς σχηματίζουσιν ἀνὰ τὸν ὁρίζοντα χοροὺς πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἡμέρας, ἣν ὁ Θεὸς χαρίζει εἰς τὰ πλάσματά του. Μάτην τὰ ἄνθη διανοίγουσι πολυποικίλους κάλυκας, ἀποπνέοντα τὸ γλυκύτατον μύρον των, ὅπερ σταγὼν δρόσου, ἀπορροφωμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, μεταφέρει ὡς ἐλάχιστον εὐγνωμοσύνης φόρον μέχρι τῶν αἰθερίων τοῦ Πλάστου ἐνδιαιτημάτων.

Ἡ κωφάλαλος μένει ξένη τῆς γενικῆς ταύτης χαρᾶς καὶ πανηγύρεως καὶ ὀρφανὴ τῶν συγκινήσεων, ἃς ἡ ἑορτάζουσα φύσις ἐμποιεῖ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ἐστερημένη τῆς μεθυστικῆς ἐκείνης ἡδονῆς, ἥτις κατακλύζει τὴν ψυχὴν καθ' ἣν στιγμὴν φθόγγοι μουσικῆς ἐναρμονίου πληροῦσι τὸν ἀέρα ὕμνων πίστεως καὶ ᾠδῶν ἀγάπης καὶ συμπαθείας, ἀδαὴς τῆς χρήσεως τοῦ εὐγενεστάτου τῶν δώρων, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν καὶ κυριότητα ἡμῶν ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν τῆς φύσεως βασιλείων, ἡ κωφάλαλος ἀποτελεῖ τρομερὰν καὶ σπαρακτικὴν εἰκόνα τῆς ὑπερτάτης ἐν τῷ κόσμῳ δυστυχίας.

Ὡς ἡ τυφλὴ ἐγεννήθη καὶ ζῇ ἐν τῷ σκότει, αὕτη ἐγεννήθη καὶ ζῇ ἐν μακρᾷ καὶ ἀτελευτήτῳ σιγῇ. Ἐκείνη δὲν εἶδε

ποτὲ τὴν μητέρα της, ἀλλ' ἤκουσε προφερομένην ἀπὸ τῶν χειλέων της τὴν γλυκεῖαν καὶ τρυφερὰν λέξιν: «Παιδί μου!» Αὕτη τὴν βλέπει, χωρὶς νὰ δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὴν γλυκύτητα τῶν στοργικῶν λέξεων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν θειοτέραν χαρὰν τῶν παιδικῶν χρόνων.

Βλέπει, ναί! τὰ χείλη πάντων κινούμενα χωρὶς οὐδεὶς ἦχος, οὐδεμία ἁρμονία, οὐδεμία φωνὴ ἀγάπης ἢ πόνου, χαρᾶς ἢ ὀργῆς, φόβου ἢ ἐλπίδος, ἀγωνίας ἢ θριάμβου, κινδύνου ἢ σωτηρίας νὰ διεισδύσῃ εἰς τὴν ἀπόρθητον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός της φυλακήν.

Πονεῖ, πάσχει, ἀγωνιᾷ, θλίβεται· χείμαρρος ὀδύνης καὶ ἀπελπισμοῦ κατακλύζει τὴν ψυχήν της, βαρύνει τὰ στήθη της, ὧν αἱ κυμάνσεις καὶ οἱ παλμοὶ προδίδουσι καταιγίδα. Νομίζει τις ὅτι ἡ λύπη ὑπερεκχειλίσασα θὰ εὕρῃ διέξοδον διὰ τοῦ λόγου, θὰ ἀνακουφισθῇ, θὰ ἐλαφρυνθῇ, θὰ παρηγορηθῇ. Βλέπει τὰ χείλη κινούμενα. Πλὴν ἀντὶ παραπόνων, ἀντὶ θλιβερῶν καὶ συγκινητικῶν λόγων, ἐξέρχεται κραυγὴ ἀγρία, φθόγγος ἄμορφος καὶ ἄσχημος, οὐδὲν ἐκδηλοῦν τὸ ἀνθρώπινον, οὐδὲν λέγον, οὐδόλως συγκινοῦν καὶ συνταράσσον, ἀλλὰ προξενοῦν φρίκην.

Μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, κατάδικος εἰς αἰωνίαν σιγήν, μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τῆς χαρᾶς, αἵτινες τὴν περικυκλοῦσιν, ἐστερημένη τῶν δώρων τῆς παιδείας, δι' ὧν τὸ πνεῦμα πλουτίζεται καὶ ἡ ψυχὴ ἐξευγενίζεται, ὁ βίος της θὰ ἀπετέλει τὴν τρομερωτάτην τῶν κολάσεων, ἐὰν ἡ ἐπιστήμη δὲν προσήρχετο καὶ πρὸς αὐτήν, ὡς πρὸς τὴν ἀδελφήν της τυφλήν, ἀρωγός.

Ὁ Θεός, ὅστις ἐπέτρεψεν ὅπως τοιαῦτα ἀτυχῆ πλάσματα γεννῶνται εἰς τὸν κόσμον, ἐνέπνευσε καὶ εἰς ἄλλας ἐκλεκτὰς καὶ προνομιούχους ὑπάρξεις ἄπειρον μεγαλοψυχίαν, ἀγαθότητα καὶ ὑπομονήν, δι' ὧν, διεισδύουσαι εἰς τὰ ἄδυτα τῆς φύσεως μυστήρια, κατορθοῦσι τὴν ἐπιτέλεσιν θαυμασίων ἀληθῶς κατορθωμάτων.

Ὁ πρῶτος, ἐπινοήσας τὸ σύστημα τῆς διὰ νευμάτων διδασκαλίας τῶν τυφλῶν, δύναται βεβαίως νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μέγας τῶν ἀτυχῶν τούτων ὄντων εὐεργέτης. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις ἀνέλαβε γιγάντιον μετὰ τῆς μητρὸς φύσεως μονομαχίαν, ἐκεῖνος, ὅστις ἔθραυσε τὰ δεσμὰ τῆς γλώσσης τῶν ἀλάλων καὶ ἀντικατέστησε τὴν ἀκοὴν διὰ τῆς ὁράσεως, ἐκεῖνος, ὅστις διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς δεινότητός του ἀπέδωκεν εἰς τὰς ὑπάρξεις ταύτας πάντα τὰ ἀγαθά, ὧν εἶχεν ἀποστερήσει αὐτὰς ἡ φύσις, δύναται βεβαίως νὰ λατρευθῇ ὡς νέα εὐεργετικὴ ἐπὶ τῆς γῆς θεότης.

Τὸ σχολεῖον τῶν κωφαλάλων, ὅπερ ἐπεσκέφθημεν ἐν Νεαπόλει, ἀποτελεῖ ἓν τμῆμα μεγάλου εὐεργετικοῦ καθιδρύματος, φέροντος τὸν τίτλον «Albergo dei Poveri». Κείμενον ἐπὶ ὑψηλῆς θέσεως καὶ κατέχον ἀπέραντον ἔκτασιν τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο ἄσυλον διαιρεῖται εἰς τμῆμα ἀνδρῶν καὶ τμῆμα γυναικῶν. Τοῦ γυναικείου τμήματος προΐστανται καὶ πάλιν γυναῖκες μοναχαί, ἅπασα δὲ ἡ λειτουργία καὶ ὑπηρεσία αὐτοῦ ἐνεργεῖται διὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀκαμάτων τούτων Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους.

Πλὴν τῶν ἑπτακοσίων ὀρφανῶν κορασίων, ἅτινα περιθάλπονται ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ, τυγχάνοντα ἀνατροφῆς οἰκογενειακῆς καὶ μορφώσεως καταλλήλου, ὅπως ἡμέραν τινὰ πορισθῶσιν ἀνέτως τὰ τοῦ βίου, φιλοξενοῦνται ἐν αὐτῷ ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας γραῖαι ἄποροι καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς πασχουσῶν καὶ ἀναπήρων γυναικῶν. Τὸ μᾶλλον ὅμως ἐνδιαφέρον τμῆμα εἶναι τὸ τῶν κωφαλάλων κορασίων, ἅτινα κατὰ τὸ τελευταῖον σύστημα διδάσκονται νὰ ὁμιλῶσι καὶ ἀναγινώσκωσιν ὄχι διὰ νευμάτων, ἀλλὰ διὰ ζώσης.

Ἡ διευθύντρια, γυνὴ πεντηκοντοῦτις περίπου, ἀφωσιωμένη πρὸ τριακονταετίας εἰς τὸ φιλάνθρωπον καὶ θεοσεβὲς ἔργον της, ὡδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ ἀπόκληρα ταῦτα τῆς τύχης πλάσματα ὑπεβάλλοντο εἰς ἐξεταστικὴν δοκιμασίαν. Ἐξητάζετο ἡ δευτέρα τάξις ὑπὸ εἰδικῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ἧς προΐστατο ὁ γενικὸς τῶν σχολείων ἐπιθεωρητής.

Αἱ ἐξεταζόμεναι, περιβεβλημέναι ὁμοιόμορφον τῆς σχολῆς στολὴν καὶ φέρουσαι τὰ βιβλία ἀνὰ χεῖρας, μετὰ συγκινήσεως καταφανοῦς παρετάχθησαν πρὸ ἡμῶν. Ἡ νεωτέρα ἐξ αὐτῶν, παιδίσκη ὡραιοτάτη, μόλις ἐνδεκαετής, ἤρξατο ἀπαγγέλλουσα τὴν ἐναρκτήριον τῶν ἐξετάσεων προσευχήν. Ἡ φωνή της ἦν ἰσχυρὰ πλὴν μονότονος, ἐστερημένη τῆς χροιᾶς, ἥτις ζωογονεῖ καὶ χρωματίζει πᾶσαν φράσιν καὶ δίδει ὄψιν καὶ μορφὴν καὶ εἰς τοὺς ἀσημαντοτάτους τῶν διαλογισμῶν μας. Μὲ πάθος ἐν τούτοις καὶ πόνον, ὃν ἀδυνατεῖ τις νὰ φαντασθῇ εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, νὺ χαρίστησε τὸν Θεόν, ὅστις ὤφλισε μὲ τόσον θάρρος καὶ ὑπομονὴν τὰς ἀδελφάς, ὥστε μετὰ ἀγῶνας ἐπιμόνους νὰ κατορθώνωσι νὰ διδάξωσιν αὐτάς, τὰς ἐστερημένας ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν πολυτίμων δώρων τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀκοῆς, νὰ λαλῶσιν, ἀναγινώσκωσι καὶ νέμωνται ἀφθόνως τὰ εὐεργετικὰ τῆς παιδείας δῶρα.

Αἱ λέξεις ἔρρεον ἀπὸ τοῦ τέως ἀφώνου ἐκείνου στόματος διαυγεῖς, καὶ σαφέσταται, καὶ τὸ πρόσωπόν της, τὸ ἀλάνθαστον τοῦτο τῆς ψυχῆς κάτοπτρον, ἀπεικόνιζε τὴν βαθυτάτην ψυχικὴν τῆς κόρης συγκίνησιν, ἧς ἄλλως συμμετείχομεν πᾶσαι αἱ ἀκροώμεναι αὐτῆς, αἱ μετὰ δυσκολίας συγκρατοῦσαι τὰ δακρυα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς προσευχῆς ἤρξατο ἡ ἐξέτασις τῆς ἀναγνώσεως. Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς ὥριζεν οἱανδήποτε σελίδα, ἣν ἡ ἐξεταζομένη ἀνεγίνωσκε καθαρώτατα, μεθ' ὃ ἀνέπτυσσε καὶ ἡρμήνευε τὸ ἀναγνωσθὲν, ἐξηγοῦσα σαφέστατα τὴν σημασίαν ἑκάστης λέξεως. Μετὰ τοῦτο προέβαινεν εἰς γραμματικὴν καὶ συντακτικὴν ἀνάλυσιν ἀλανθάστως καὶ ἀπροσκόπτως. Τὰ βλέμματά των, πυρετωδῶς καὶ ἀπλήστως ἀτενίζοντα τὸ στόμα τοῦ ἐξεταζοντος, ἐφαίνοντο ἀποσπῶντα διὰ μαγικῆς δυνάμεως τὰς λέξεις, ἃς πάραυτα ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν ἐταξινόμει ἐν τῇ ἰδίᾳ διανοίᾳ. Πόση ἄσκησις καὶ ὀξύτης ἀντιλήψεως δὲν ἀπαιτεῖται, ὅπως ἐκ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων ἀντιληφθῇ τις τὰ ὑπὸ ξένων λεγόμενα! Πόση ἐπιμονὴ καὶ ἐργασία καὶ κόπος, ὅπως ἡ ὅρασις ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς ἀκοῆς!

Παρεκλήθημεν νὰ ἀπευθύνωμεν καὶ ἡμεῖς ἐρωτήσεις τινάς, εἰς ἃς μετ' ἴσης εὐχερείας ἀπήντησαν. Αἱ ὀρθογραφικαὶ των ἀσκήσεις, αἱ ἐκθέσεις, ἃς ἑκάστη τούτων συνέταξεν ἐνώπιον ἡμῶν ἐπὶ ζητήματος ὁρισθέντος παρ' ἡμῶν, τῇ παρακλήσει τοῦ κ. ἐπιθεωρητοῦ, προσείλκυσαν τὸν θαυμασμόν μας.

Ἠδυνατοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι παιδίαι τῆς ἡλικίας ταύτης, εἰς ἐπίμετρον δὲ καὶ κωφάλαλα, θὰ ἐγνώριζον τόσα πράγματα καὶ θὰ εἶχον ἐντὸς τόσον ὀλίγου χρόνου τοιαύτην συγκομιδὴν πνευματικοῦ πλούτου.

Ἡ ἀνωτέρα τάξις, εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς ὁποίας παρευρέθημεν τὴν ἐπομένην ἡμέραν, διὰ τῆς ἐντελοῦς καὶ θαυμασίας ἐγκυκλοπαιδικῆς τῶν ἐξεταζομένων μορφώσεως προεκάλεσε τὰ θερμότατα συγχαρητήρια πάντων. Πλὴν τοῦ γλωσσικοῦ μαθήματος, ἐξητάσθησαν ἀπροσκόπτως εἰς τὰ θρησκευτικά, μαθηματικά, ἱστορίαν, γεωγραφίαν καὶ φυσικὴν ἱστορίαν. Ἀπήγγειλαν ποιημάτια καὶ κωμῳδίας μὲ ὕφος καὶ σκηνικὰς κινήσεις, προκαλεσάσας ἄπλετον γέλωτα.

Μεταξὺ τῶν διδασκουσῶν ἢ μᾶλλον τῶν βοηθῶν ὑπῆρχον καὶ δύο κωφάλαλοι, μαθήτριαι τῆς αὐτῆς σχολῆς, μεθ' ὧν συνωμιλήσαμεν ἐπὶ μακρόν. «Ἔλθετε μαζί μας εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἴπομεν εἰς τὴν ἑτέραν τούτων. Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ τόσαι κωφάλαλοι, μὴ δυνάμεναι νὰ συνεννοηθῶσιν ἄλλως ἢ διὰ νευμάτων, ἀμαθεῖς, βεβυθισμέναι εἰς πνευματικὸν σκότος διαρκὲς καὶ διάγουσαι βίον δυστυχῆ. Ἔλθετε νὰ μεταδώσητε αὐταῖς τὰς γνώσεις σας. Νὰ τὰς διδάξητε νὰ λαλῶσιν, ὡς αἱ ἀγαθαὶ αὗται γυναῖκες ἔπραξαν δι' ἡμᾶς». «Ὦ! Κυρία μου, ἀπήντησαν. Πῶς νὰ ἔλθωμεν ἡμεῖς εἰς ξένον τόπον, ὅπου δὲν ὁμιλεῖται ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα, καὶ πῶς νὰ διδάξωμεν εἰς τὰς συμπολίτιδάς σας γλῶσσαν, ἥτις δὲν εἶναι τοῦ τόπου των». Καὶ δι' ἐπιχειρημάτων ἀκαταμαχήτων ἀπέδειξαν ἡμῖν τὸ ἀδύνατον τῆς εἰς Ἀθήνας μεταβάσεώς των.

Μετέβημεν εἰς δωμάτιον, ἔνθα ἦσαν ἐκτεθειμένα ἔργα θαυμάσια ἐγκυκλοπαιδικῆς καὶ ζωγραφικῆς, χειροτεχνήματα δεξιώτατα ἐπεξεργασμένα, ἄνθη τεχνητά, ἅτινα ἐδυσκολεύετό τις νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τῶν φυσικῶν. Ἡ συνοδεύουσα ἡμᾶς ἀδελφὴ Ἐλεονώρα, μόλις εἰκοσιπενταέτης ὡραιοτάτη, καὶ γλυκεῖα μελαγχροινή, εἶναι ἡ διευθύνουσα τὸ τμῆμα τῶν δυστυχῶν κωφαλάλων. Ἐκ τῆς γλυκύτητος καὶ χαρᾶς, τῆς ἐπὶ τοῦ ἀγγελικοῦ προσώπου της ἀπεικονιζομένης, ἐκ τῆς ἀνθηρᾶς ὄψεως καὶ τῶν ζωηροτάτων βλεμμάτων της πείθεταί τις, ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ καλοῦ, ὅπερ πράττει ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων ὁμοφύλων της, ἱκανοποιοῦσι πληρέστατα τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα τῶν εἴκοσι πέντε ἀνοίξεών της. Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν φαίνεται μετανοοῦσα διότι ἀφῆκε τὸν κόσμον, ἔνθα τίς οἶδεν εἰς ὁποίας δοκιμασίας ἤθελεν ὑποβληθῆ, ἐὰν τύχῃ δυσμενὴς ἢ οἱ κοινωνικοὶ ὅροι, ὑφ' οὓς ζῶμεν, παρενετίθεντο μεταξὺ αὐτῆς καὶ εὐτυχοῦς ἀποκαταστάσεως!...

Η ΑΙΔΩΣ ΕΙΝΑΙ ΕΜΦΥΤΟΣ Η ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΑΡΕΤΗ;

Αἴσθημα ἄγνωστον, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀρχεγόνου βαρβαρότητος ἡ αἰδὼς συνετέλεσεν ὅπως ἡ γυνὴ περιβληθῇ τὸν ποιητικὸν πέπλον τῆς ἀθῳότητος καὶ καταστῇ περιζήτητος καὶ πολύτιμος κατάκτησις, αὐτὴ ἡ τέως δούλη τοῦ ἀνδρός.

Πολλὰ ἐλέχθησαν κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς περὶ τῆς ἀρετῆς ταύτης, οἱ πλεῖστοι δ' ἐξέλαβον ἀείποτε ὡς αἴσθημα τῆς αἰδοῦς συνηθείας ἐπιβαλλομένας ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῶν παραδόσεων. Ἐλέχθη ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀρετῶν αὕτη ἦτο μᾶλλον ἔμφυτος εἰς τὴν γυναῖκα, ἐν ᾧ τοὐναντίον αὕτη εἶναι ἀρετὴ ἐπίκτητος, προϊὸν τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ἡ ἐντελὴς ἔλλειψις τῆς αἰδοῦς ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν ἀγρίων βαρβάρων λαῶν.

Εἰς πλείστας χώρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς αἱ γυναῖκες εἶναι πάντοτε γυμναί, ὀλίγιστα δ' ἐκ τῶν ἐγγάμων φέρουσι ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν, ἐνῷ αἱ κόραι στεροῦνται καὶ τοῦ μικροῦ τούτου καλύμματος, χωρὶς οὐδόλως νὰ φαίνωνται αἰδημονέστεραι τῆς Εὔας πρὸ τῆς γεύσεως τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ. Αἱ γυναῖκες τῆς Ταϊτῆς προσέρχονται εἰς τὰ προσεγγίζοντα εἰς τοὺς λιμένας των εὐρωπαϊκὰ πλοῖα κολυμβῶσαι καὶ φέρουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ ἐνδύματά των, ἅτινα περιβάλλονται ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐνώπιον τῶν ξένων. Εὐρωπαῖος περιηγητής, ἐπισκεφθείς ποτε τὴν Ἀφρικήν, προσέφερε πρὸς τὴν βασίλισσαν τῶν Ἀπίγγων τεμάχιον ὡραίου ὑφάσματος. Αὕτη ἐνώπιον πάντων τῶν αὐλικῶν της καὶ τῶν ξένων ἀπεδύθη τὴν ἰδίαν χλαμύδα, ἥτις ἀπετέλει τὸ μοναδικόν της ἔνδυμα καὶ περιεβλήθη τὸ τοῦ ξένου, ὅπερ τῇ ἐφάνη πολὺ ὡραιότερον. Ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται ὅτι ἔμφυτον αἴσθημα εἰς τὴν γυναῖκα εἶναι τὸ τῆς φιλοκαλίας, ὄχι ὅμως τὸ τῆς αἰδοῦς. Ἡ φύσις ἀρκεῖ, ὅπως τὴν διδάξῃ τὴν πρὸς τὸ ὡραῖον τάσιν, δὲν τὴν διδάσκει ὅμως νὰ ἐρυθριᾷ διὰ τὴν γυμνότητά της.

Ἐὰν τὸ αἴσθημα τῆς αἰδοῦς ἦτο ἔμφυτον καὶ ὄχι ἐπίκτητον, ἠθέλομεν ἀπαντᾷ αὐτὸ ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφὴν εἰς πάσας τὰς ἐποχὰς καὶ ἀνὰ πάντας τοὺς λαούς, ὅπως τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ καλόν, ὅπερ προσεγίνετο ἡμῖν παρά τινος, ἢ τῆς ἐκδικήσεως διὰ τὸ κακόν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω. Εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐπὶ παραδείγματι, ἐὰν ἡ γυνὴ ἔχῃ κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον, θεωρεῖται ὑπείκουσα εἰς τοὺς νόμους τῆς αἰδοῦς, ἀδιάφορον ἐὰν ἡ γυμνότης ὅλου τοῦ σώματός της ἐκτίθεται εἰς τὰ ὄμματα πάντων. Καὶ ἴσως δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Μήπως ἕδρα τῆς ἀληθοῦς τοῦ ἀνθρώπου προσωπικότητος καὶ ὁ διερμηνεὺς τῶν ἀποκρύφων τῆς ψυχῆς αἰσθημάτων δὲν εἶναι τὸ πρόσωπον; Μήπως ὁ πρὸς τὸν ἐρυθριῶντα νεανίαν εἰπὼν Διογένης «θάρρει, νεανία, τὸ ἐρύθημα εἶναι τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς» ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ αὐτό, ἐὰν ἔβλεπεν ἀντὶ τοῦ προσώπου τὸ στῆθος ἢ τὴν κνήμην τοῦ νεανίου;

Εἰκὼν διασήμου ζωγράφου, διαμείναντος εἰς Αἴγυπτον ἐπὶ πολλὰ ἔτη, παρέχει ἡμῖν πλήρη ἰδέαν τῆς παρὰ τοῖς μουσουλμανικοῖς λαοῖς ἀντιλήψεως τῆς αἰδοῦς. Παρίστησι κόρην Φελλάχου ἀντλοῦσαν ὕδωρ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου καὶ ἀπορρίψασαν τὴν καλύπτραν της, ὅπως ἐργάζηται μετὰ μείζονος ἐλευθερίας. Αἴφνης παρουσιάζεται πρὸ αὐτῆς ξένος. Ἐκείνη, μὴ ἔχουσα καιρὸν νὰ λάβῃ ἐκ τῆς γῆς τὴν καλύπτραν, καλύπτει τὸ πρόσωπον δια τοῦ μακροῦ ὑποκαμίσου της ἀρίνουσα οὕτω ὁλόγυμνον ὅλον σχεδὸν τὸ σῶμά της. Ἀρκεῖ ὅτι ἔκρυψε τὸ πρόσωπον καὶ ἡ αἰδὼς ἐσώθη.

Ἀγγλίς της περιηγήτρια, ἡ λαίδη Ἀνοτίν, διαμένουσα ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀναγράφει τὸ ἀκόλουθον περίεργον γεγονὸς περὶ τῆς αἰδοῦς τῶν Φελλαχίδων. Κόρη Φελλάχα ἔκλεπτεν ἡμέραν τινὰ φασόλια εἰς ἀγρὸν ξένον. Ὁ φύλαξ, ἰδὼν αὐτήν, ἐπλησίασεν ἵνα τὴν τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἡ πονηρὰ ἀπεκάλυψε πάραυτα τὸ πρόσωπόν της. Ὁ δυστυχὴς Φελλάχος ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ στρέψῃ τὸ πρόσωπον ἀλλαχοῦ, ὅπερ παρέσχεν εἰς τὴν κλέπτριαν καιρὸν ἵνα δραπετεύσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ αἰδὼς, ἡ μὴ ἐπιτρέπουσα νὰ ἀτενίσῃ τις γυναῖκα κατὰ πρόσωπον, ἐπιτρέπει νὰ ξυλίζῃ καὶ λιθοβολῇ αὐτήν, ὁ Φελλάχος ἐμωλώπισε διὰ λιθοβολισμοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς πονηρᾶς κλεπτρίας.

Εἰς Ἰαπωνίαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδία λούονται τρὶς τῆς ἡμέρας εἰς κοινὸν λουτρὸν συνομιλοῦντες, ἀστεϊζόμενοι, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθερίας, μεθ' ἧς ἡμεῖς εἰς τὰς αἰθούσας μας, χωρὶς τὸ παράπαν ἡ ἐν τῷ λουτρῷ γυμνότης νὰ θεωρῆται ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν αἰδῶ. Ἐν τούτοις αἱ Ἰαπωνίδες, παρευρεθεῖσαι εἰς χορὸν διδόμενον παρ' Εὐρωπαίων, ἐθεώρησαν ἐπαίσχυντον τὴν ἐκτεταχηλισμένην ἐσθῆτα τῶν γυναικῶν καὶ ἀπεσύρθησαν τῆς ἑσπερίδος, ἀποκομίζουσαι τὴν χειρίστην ἰδέαν περὶ τῆς αἰδοῦς καὶ σεμνότητος τῶν εὐρωπαίων γυναικῶν.

Οἱ Ἱσπανοὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἔτι τοῦ αἰῶνος τούτου ἐθεώρουν ἐπονείδιστον πᾶσαν γυναῖκα, ἥς ὁ πούς, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, διεφαίνετο ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα. Εἰς τὴν Ἱσπανικὴν μανίαν τῆς ἀποκρύψεως τοῦ ποδὸς ὀφείλεται ἀναμφιβόλως ἡ συνήθεια τῶν μακρῶν ἐσθήτων, ὧν διετηρήθη μόνον τὸ ὄπισθεν μῆκος, ἐνῷ αἱ Ἱσπανίδες ἔφερον αὐτὸ ἀπελπιστικῶς μακρὸν ἀνὰ πάσας τὰς διευθύνσεις.

Ὅταν ἡ Λουΐζα τῆς Σαβοΐας, βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας, ἠθέλησε νὰ μεταβάλῃ τὸν ἀνόητον τοῦτον συρμόν, οἱ Ἱσπανοὶ μικροῦ δεῖν ἐπανεστάτησαν, διακηρύξαντες ὅτι προετίμων νὰ ἴδωσι τὰς γυναῖκάς των νεκρὰς μᾶλλον ἢ φερούσας τὰς ἀσέμνους γαλλικὰς ἐσθῆτας, ὑπὸ τὰς ὁποίας, ὡς καὶ σήμερον, ἐφαίνετο ἐλευθέρως ὁ πούς. Ἔγκλημα δὲ ὁδηγοῦν εἰς τὴν λαιμητόμον ἐθεωρεῖτο, ἐὰν ἀνήρ τις ἤγγιζε βίᾳ τὸν πόδα γυναικός. Λέγεται ὅτι ἡμέραν τινά, ἀφηνιάσας ὁ ἵππος τῆς βασιλίσσης, ἔρριψεν αὐτὴν κατὰ γῆς. Ἐκείνη δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ἀποσύρῃ τὸν πόδα ἐκ τοῦ ἀναβολέως, ἤθελε δ' ἀφεύκτως κατασυντριβῆ, ἐὰν ὁ ἀρχιιπποκόμος τοῦ βασιλέως δοὺξ δὲ Λ' Ἄρκο δὲν ἔσπευδε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν πόδα τῆς ἀνάσσης. Μετὰ τὴν γενναίαν ταύτην πρᾶξίν του ἀπεμακρύνθη δρομαίως τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας, καὶ ἐζήτησεν ἄσυλον εἴς τινα μονήν, ἔνθα ἐγένετο μοναχὸς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἥτις τὸν ἀνέμενε, διότι ἤγγισε τὸν πόδα τῆς βασιλίσσης του ἵνα τῇ σώσῃ τὴν ζωήν.

Ἐν Γαλλίᾳ οἱ βασιλικοὶ πρίγκιπες μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὑπεχρεοῦντο νὰ κατακλιθῶσι μετὰ τῆς νεονύμφου ἐν τῇ νυμφικῇ κλίνῃ καὶ εἰς τοιαύτην θέσιν νὰ δέχωνται τὰ συγχαρητήρια τῶν ὑποτελῶν των. Ἐάν τις συγκρίνῃ τὸ ἔθιμον τοῦτο πρὸς τὴν αὐστηρὰν ἀπὸ παντὸς ξένου ὀρθαλμοῦ τοῦ κοιτῶνος τῶν Ἀγγλίδων ἐπαγρύπνησιν, πείθεται ὅτι ἡ αἰδὼς εἶναι ὅλως κατὰ συνθήκην, ἐξαρτωμένη ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς ἐπικρατούσης περὶ αὐτῆς ἰδέας ἀνὰ τοὺς διαφόρους λαούς.

Κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα ἔλεγον περὶ τῆς αἰδοῦς: «Ὡραία ἀρετή, ἣν ἀναρτῶσιν ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν διὰ λεπτῆς καρφίδος». Ἐφρόνουν λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει συρμὸς διὰ τὴν αἰδῶ ὡς διὰ τὴν ἐνδυμασίαν, ὃν ἅπαξ θεσπισθέντα ἀποδέχονται πάντες.

Αἱ γυναῖκες τῆς σήμερον ἐρυθριῶσιν ἀναγινώσκουσαι ὅτι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἡ Φρύνη ἐλούετο γυμνὴ εἰς τὴν θάλασσαν ἐνώπιον πάντων τῶν παρισταμένων ἐπὶ τῆς παραλίας, ὅπως θαυμάσωσι τὰ κάλλη της χωρὶς νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψει ὅτι ἐκείνη ἔζη εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν ἡ πρὸς τὴν φυσικὴν καλλονὴν ἀλατρεία ἐπέτρεπε καὶ συνεχώρει τὰ πάντα. Δὲν ἀναλογίζονται ὅμως ποσῶς ὅτι ἐὰν ὁ συρμὸς ἐπέβαλλε καὶ σήμερον τὴν γυμνότητα, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ ἐγίνετο ἴσως παρὰ πολλῶν ἀποδεκτή.

Μεθ' ὅλα ταῦτα αἰδὼς ἀληθής, εὐγενὲς τῆς ψυχῆς αἴσθημα ἐμφωλεύει μόνον εἰς ἐκλεκτὰς καὶ προνομιούχους ὑπάρξεις, οὐδὲν ἔχουσα τὸ κοινὸν μετὰ τῆς αἰδοῦς ταύτης τῶν συνθηκῶν. Εἶναι τὸ συναίσθημα, ὅπερ πᾶσα γυνὴ ἔχει ἐν ἑαυτῇ περὶ τῆς ἰδίας ἀξιοπρεπείας, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἴδιον ἄτομον. Σήμερον, ὡς καὶ πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, ἡ αἰδὼς αὕτη οὐδόλως μετεβλήθη καὶ μετὰ πάρο ὂν ἰσαρίθμων αἰώνων δὲν θὰ ἐκδηλοῦται ἀναμφιβόλως δι' ἄλλου τρόπου.

Ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης ἐκληροδότησεν ἡμῖν ὡραίαν εἰκόνα τῆς αἰδοῦς, ἣν καὶ παραθέτομεν. Ἡ Πηνελόπη, νυμφευθεῖσα τὸν Ὀδυσσέα, ἀνεχώρησε μετ' αὐτοῦ εἰς Ἰθάκην. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ οἱ δύο σύζυγοι εὑρίσκονται περικυκλωμένοι καὶ ἡ πορεία των ἀνακόπτεται ὑπὸ τοῦ Ἰκάρου, πατρὸς τῆς νύμφης, ὅστις μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπὸ τῆς θυγατρός του ἀποχωρισμοῦ, παρεμποδίζει τὴν ὁρμὴν τοῦ φέροντος τοὺς νεονύμφους ἅρματος καὶ ἐπιβάλλει ἀποτόμως εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ ἀποφανθῇ ἐπισήμως ἐὰν ἐπροτίμα νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀπὸ σήμερον μόνον σύζυγόν της, μέχρι τῆς χθὲς δὲ ξένον, ἢ νὰ ζήσῃ πλησίον τοῦ ἀγαπῶντος αὐτὴν πατρός.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Πηνελόπη ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῆς καλύπτρας της καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ὁ Ἴκαρος τότε τὴν ἀφῆκε νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἀνήγειρε ναὸν εἰς τὴν Αἰδῶ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶναι ὁ μόνος λαός, ὅστις κατενόησεν ὅτι ἡ αἰδὼς μόνη ἠδύνατο νὰ παράσχῃ διαρκῆ γοητείαν εἰς τοὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου. Πρὸς ἔκφρασιν δὲ τῆς ἰδέας ταύτης ἐπενόησαν τὸν ἑξῆς εὐφυέστατον μῦθον. «Ἡ Ἀφροδίτη, κουρασθεῖσα νὰ ἀκούῃ παράπονα κατὰ τῶν πονηριῶν ἢ παγίδων τοῦ ἔρωτος, ἔδωκεν αὐτῷ ὡς φύλακα τὴν θεὰν Αἰδῶ. Τὸ κακὸν παιδίον, ἐνοχλούμενον ὑπὸ τῆς ἐπιβλέψεως αὐτῆς, τὴν ἐπλήγωσε καὶ ἐξεδίωξε μακράν. Ἔκτοτε οὐδὲν ἄλλο ἀπομένει μετὰ τοῦ ἔρωτος ἢ μόνον ἡ Ἀνία.»

Ἑλένη Πετροπούλου

Η ΕΣΠΕΡΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΟΥΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Ἦτο πανήγυρις εἰς ὡραίαν τινὰ ἐξοχὴν τῆς Νεαπόλεως. Ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῶν ἰάσμων, τῶν λευκῶν καὶ παρθενικῶν τούτων ἀνθέων, ἅτινα καθ' ὅλον τὸ θέρος σκορπίζουσι τὸ γλυκὺ ἄρωμά των ἀνὰ τὸν γαλανὸν ὁρίζοντα τῆς ὡραίας πόλεως τῆς Παρθενόπης. Ἦτο ἡ ἑορτὴ τῶν μικρῶν ἀγυιοπαίδων καὶ χαριεσσῶν ἀνθοπωλίδων, αἵτινες ὀφείλουσιν εἰς τὸ ἄνθος τοῦτο τὸν ἐπιούσιον ἄρτον των. Ἦτο ἡ ἑορτὴ τῶν ἀγνῶν καὶ λευκῶν ὡς τὸ ἄνθος τοῦτο παρθένων ὡς καὶ τῶν κομψοπρεπῶν τοῦ συρμοῦ νεανιῶν, οἵτινες δι' αὐτοῦ στολίζουσι τὰ στήθη καὶ τὴν κόμην τῆς ἀγαπητῆς τῆς καρδίας των.

Ἡ ἐκλεκτὴ τῆς πόλεως καὶ τῶν πέριξ ἐξοχῶν κοινωνία εἶχε συναντηθῆ εἰς τὴν ὡραίαν καὶ ποιητικὴν ταύτην πανήγυριν. Ὁ ἑορτάζων ἴασμος εἰς στεφάνους, εἰς μικρὰς ἀνθοδέσμας, εἰς ὡραῖα συμπλέγματα ἐφέρετο ἀνὰ τὰς χεῖρας καὶ τὰ στήθη καὶ τὰς κομβιοδόχας καὶ τοὺς πίλους πάντων. Νεαραὶ κορασίδες, ἥρξαντο παίζουσαι διὰ τῶν ἰάσμων, οὓς ἔρριπτον ἐπὶ τῆς κόμης καὶ τοῦ στήθους τῶν ὁμιλήκων των ἐν εἴδει σφαιρῶν ἀνθίνων, ἀρωματιζουσῶν τὸν ἀέρα.

Ἀφοῦ ἐπανειλημμένως ἐρρίφθη ἀπὸ παιδικῆς χειρὸς εἰς παιδικὰ στήθη, ἀφοῦ παρθένοι εὐτυχεῖς, χαιρετῶσαι τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως τοῦ βίου, ἐρρόφησαν τὸ ἄρωμά του καὶ ἐθαύμασαν τὴν χιονώδη χροιάν του, ἴασμός τις ἔπεσε χαμαὶ εἰς εἰς βορβορώδη γῆν, ἣν μικρὸς ρύαξ λοξοδρομήσας μετέβαλεν εἰς ὑγρὸν πηλόν. Οὐδεὶς παρετήρησε τὴν πτῶσιν τοῦ ἄνθους, οὐδεὶς ἔρριψε βλέμμα οἴκτου καὶ συμπαθείας πρὸς τὸν ἐκπεσόντα τοῦ ποιητικοῦ θρόνου του ἴασμον.

Διερχόμενος μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς διὰ τοῦ ὁλονέν ἀραιουμένου ἤδη πλήθους παρετήρησα ἐπὶ τῆς γλοιώδους γῆς τὸ ὠχρὸν ἤδη ἄνθος, νεκρωθὲν ἐν τῇ ψυχρᾷ βορβορώδει ἐκείνῃ κλίνῃ. Ἐμάντευσα πάραυτα ποία ὑπῆρξεν ἡ τύχη τοῦ ἄνθους τούτου, τοῦ θριαμβεύσαντος ἐπί τινας στιγμὰς ἑορτῆς καὶ θλιβερῶς καταπεσόντος καὶ ἐγκαταλειφθέντος κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς τρελλῆς δόξης του. Ἔκειτο ἤδη χαμαί, νεκρὰ ἀνάμνησις μεταξὺ δύο μικρῶν σωρῶν πηλοῦ, ὡς μεταξὺ δύο φύλλων βιβλίου, μεμαραμμένον ἤδη καίτοι διετήρει τὸ γόητρόν του, λείψανον κεκηλιδωμένον. πλὴν μυρόεν καὶ θελκτικόν.

Μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὸ ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς ψυχρᾶς τῆς γῆς ἀγκάλης καὶ νὰ τὸ φυλάξω εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὡραίας ταύτης ἑορτῆς. Ἤλπισα ὅτι καθαριζόμενον, θερμαινόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἤθελεν ἴσως ἀνακτήσει τὴν ἀνθηρότητά του. Ἀλλως τε τὸ ἄνθος τοῦτο ἦτο τὸ μόνον ὑπολειφθὲν λείψανον **del Corse dei gelsamini** τῆς ἀνθοστεφοῦς καὶ ταινιοπλέκτου ἡμέρας ἐκείνης. Ὁ φιλοσοφῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς διαβάτης ἔχει καθῆκον νὰ συναθροίζῃ πᾶν λείψανον τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς, ὅπερ ἀποτελεῖ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ὑποστάθμην τῆς εὐτυχίας. Δι' αὐτῆς πλάττει εἰδύλλιον ἢ μελέτην.

Ἔκυψα λοιπὸν νὰ λάβω τὸ ἄνθος. Ἀλλὰ χεὶρ μικρὰ καὶ ἰσχυὴ προέλαβε τὴν ἰδικήν μου. Ἦτο χεὶρ παιδίσκης ἡμιγύμνου, τέκνου λαζαρόνων ἀνεστίων, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα πηδῶσι στηριζόμενα ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς πρὸ τοῦ διαβάτου ἵνα κερδίσωσιν ἓν σολδίον.

Δὲν διεφιλονίκησα πρὸς τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα τὸ ἀπηνθισμένον λάφυρον τῆς ἀνθίνης μάχης, ὅπερ ἥπασε καὶ ἔκρυψεν ἐντὸς τοῦ στήθους της ὑπὸ τὸ ρακῶδες ὕφασμα, ὅπερ ἄνευ κομβίων ἐκάλυπτεν ἀτελῶς τὸ ἥμισυ τοῦ ὀστεώδους σώματός της. Ἡ καϋμένη ἡ μικρὰ! Ἔδλεπέ τις ὅτι ἠσθάνετο εὐχαριστησιν διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ ἄνθους, ὅπερ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ βορβόρου, ἐν ᾧ αὐτὴ ἐκυλίετο ἀπὸ τῆς βρεφικῆς της ἡλικίας.

Βροχὴ ἀραιὰ καὶ δειλὴ ἤρξατο πίπτουσα, καὶ οἱ ὀλίγοι ἐπὶ τοῦ **Corso** ἀπομείναντες διεσκορπίζοντο ταχέως. Παρετήρησα τότε ὅτι ἡ μικρὰ συνωδεύετο ὑπὸ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, οἵτινες ἔφερον ἐνδύματα ρακώδη καὶ κακῶς ἐπὶ τοῦ σώματος προσηρμοσμένα. Ἡ κόμη τῆς γυναικός, ἀτάκτως ἐρριμμένη ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ μετώπου, προέδιδεν ὕπαρξιν ἐκ τῶν ὀκνηρῶν καὶ ρυπαρῶν ἐκείνων, αἵτινες πορίζονται τὸν ἄρτον των κλέπτουσαι ἢ ἐπαιτοῦσαι. Ἐκεῖνος, νέος ἔτι, ἔφερε πῖλον γλοιώδη ἐκ μαλακοῦ ἐριούχου μέχρι τῶν ὀφρύων καὶ κόμην προσφάτως βεβοστρυχισμένην παρά τινι κουρεῖ τοῦ ἑνὸς σολδίου. Ἡ ἐνδυμασία καὶ τὸ βάδισμά του προέδιδον λαζαρόνον ἐκ τοῦ τύπου τῶν ἐπικινδύνων ἐκείνων, οἵτινες ὡς μόνον ἐργαλεῖον τῆς τέχνης φέρουσιν ἀντικλεῖδας καὶ μάχαιραν. Εἶχον ἐνώπιόν των τὴν μικρὰν καὶ βαδίζοντες συνωμίλουν εἰς νεαπολιτανὴν διάλεκτον. Καίτοι τὸ ἰδίωμα τοῦτο ἀπέχει λεύγας ὅλας τῆς ἰταλικῆς γλώσσης, οὐχ ἧττον ἐκ τοῦ ὕφους καὶ ἐκ τῶν συγκεκομμένων λέξεών των ἐνόουν τὴν σημασίαν αὐτῶν.

—Σκυλίστικη ἡμέρα, Ἰησοῦ Μαρία! εἶπεν ὁ ἀνὴρ στενάζων.

—Ὅλοι οἱ ξένοι ἔμειναν εἰς τὰ ἁμάξια, καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας τοὺς πεινασμένους δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἁρπάξῃ τίποτε. Εἶναι νὰ σκάσῃ κανείς, **Madonna immacolata**! νὰ περάσῃ ὅλη ἡ ἡμέρα, χωρὶς νὰ βγῇ τίποτε! Καὶ ἂν ἡ μικρὴ δὲν ἐπετοῦσε μερικὰ σολδία, δὲν θὰ εἴχομεν οὔτε πῶς νὰ βρέξωμεν τὸν λαιμόν μας πρὶν νὰ κοιμηθῶμεν! Δὲν εἶναι λοιπόν, **San Jennaro**! (ἅγιε Ἰανουάριε, εἶναι ὁ προστάτης τῆς Νεαπόλεως), ἐλπὶς νὰ ζήσῃ τις πλέον εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἀφότου ἦλθαν αὐτοὶ οἱ καταραμένοι Πεδεμοντῖνοι! Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπατρισθῶμεν, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξασκῶμεν πλέον τὸ ἐπάγγελμά μας εἰς τὸν τόπον μας.

Διατί ἠκολούθουν, διατί ἤθελον νὰ ἀκούσω τὰ ὑπὸ τῶν ἀθλίων ἐκείνων λεγόμενα; Εἶχον συμπαθήσει πρὸς τὴν μικράν, τὴν ἰσχνὴν ἐκείνην καὶ ἄσχημον καὶ πειναλέαν δυστυχῆ, ἥτις εἶχε μεθ' ὅλην τὴν ἀθλιότητά της τόσην ποίησιν εἰς τὴν παρθενικὴν φαντασίαν της, ὥστε νὰ συλλέξῃ τὸ ὡς ἐκείνην ἐρρυπωμένον καὶ ἐγκαταλελειμμένον ἄνθος.

— Κοντσέτα! εἶπεν ἡ μήτηρ φιλοδωροῦσα τὴν μικρὰν μὲ ἓν ράπισμα.

— Μαμμά! εἶπεν ἐκείνη τρίβουσα τὴν παρειάν της.

— Δὲν βλέπεις, βρωμοκόριτσο, αὐτοὺς τοὺς δύο ποὺ περνοῦν; γλήγορα, ἔλα, εἴτε μή, δυστυχία σου!

Τὸ παιδίον ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος, ὁπόθεν διήρχετο οἰκογένεια κατὰ τὸ φαινόμενον εὔπορος. Ὑψοῦσα τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ στόματος ἤνοιξε τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανόν, καὶ διασταυροῦσα τοὺς δύο τούτους δακτύλους πρὸ τοῦ στόματος ἐψιθύρισε: **mo . . . di fa . . .** ὅπερ εἰς νεαπολιτανὴν διάλεκτον σημαίνει: ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

Μετὰ τὴν δὶς καὶ τρὶς ἐπανάληψιν τῆς χαρακτηριστικωτάτης ταύτης παντομίμας, ἡ μικρὰ ἐτίναξε τὸ σῶμα πρὸς τὰ κάτω καὶ στηρίξασα αὐτὸ ἐπὶ τῶν δύο προσθίων χειρῶν ἤρξατο σχηματίζουσα ἀλματικωτάτους κύκλους εἰς τὸν ἀέρα. Ἐγερθεῖσα ἔδραμε κατόπιν τῶν ἀπομακρυνομένων ξένων, λέγουσα.

— Κυρία, Κύριε, εἴμεθα πέντε παιδιά, ὁ πατέρας ἄρρωστος, ὀρφανὰ μητρός, δότε, δότε μοι ἓν σολδίον!

Τῇ ἔδωκαν τὸ σολδίον, ὅπερ ἔσπευσε νὰ φέρῃ εἰς τὸ μετὰ προφανοῦς ἀνυπομονησίας ἀναμένον ζεῦγος.

— **Maledetta**! εἶπεν ἡ μήτηρ θέτουσα τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλάκιόν της, ἔπρεπε νὰ ζητήσῃς δύο, νὰ τρέξῃς ὀπίσω των, ἕως ὅτου σοὶ τὰ δώσουν καὶ τῇ κατήνεγκε δεύτερον ἰσχυρὸν κολάφισμα ἐπὶ τῆς ἑτέρας παρειᾶς.

Ἡ πτωχὴ μικρὰ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Δὲν θὰ ἦτο ἔτι ὀκταέτις. Εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ραπίσματος κατέρυθρον παρειάν της, τὸ λοιπὸν τοῦ ἰσχνοῦ προσώπου της ἐκάλυπτε θανάσιμος ὠχρότης. Καὶ ἔκλαιε μετὰ σπαρακτικῶν λυγμῶν πόνου καὶ ὀδύνης. Γρύλλισμα τῆς μητρὸς τὴν ἔκαμε νὰ σιωπήσῃ. Ἐπανέλαβε δὲ μετὰ καρτερίας τὸν δρόμον της πρὸ τοῦ ἀποτροπαίου ζεύγους, θέσασα λάθρα καὶ μετὰ προφυλά-

ξεως τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ κόλπου της. Ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι παρηγορεῖτο ἐγγίζουσα τὸ ἄνθος, ὅπερ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν βόρβορον.

Τί τὴν ἐνδιέφερεν ἐν τούτοις τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ; Γεννηθεῖσα εἰς ρυπαρόν τινα τρώγλην τῆς πυκνῶς συνῳκισμένης Νεαπόλεως, ἐθισθεῖσα εἰς βίον ἄνευ ἑορτῆς, ἄνευ Κυριακῆς, δὲν ἦτο φυσικὸν νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ἀγροτικὴν νοσταλγίαν, ἀναμιμνησκομένη τὰ ἀνὰ τὰ δάση καὶ τοὺς λειμῶνας τρεξίματά της, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανήρχετο ἐκ τῆς ἐκκλησίας τὴν Κυριακήν. Εἰς ἔασμος δι' αὐτὴν παρίστα βεβαίως κάτι τι, ὅπερ πωλοῦσι πρὸς τοὺς κυρίους καὶ τὰς κυρίας τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰ καφενεῖα ἢ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα. Καὶ μετὰ τὴν πώλησιν, ἐὰν δὲν ὑπήρξε προσοδοφόρος, ξύλισμα ἀπὸ τὴν μητέρα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ἔνθα θὰ διανυκτερεύσωσιν. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἴδει νεάνιδας πλουσίας ἐνδεδυμένας λαμπούσας ὑπὸ καλλονῆς, εὐτυχεστάτας, λατρευομένας ὑπὸ καλῶν γονέων, καὶ παιδίσκας ὡς αὐτήν, λευκοενδεδυμένας νὰ παίζωσι μὲ τὰ ἄνθη, ῥιπτουσαι αὐτὰ ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἀποστροφὴν λοιπὸν πρὸς τὰ ἄνθη — ἅτινα ἀπετέλουν δι' αὐτὴν μὲν ἐπίπονον ἐπάγγελμα, διὰ τοὺς ἄλλους δὲ χαρὰν καὶ πολυτέλειαν — ὤφειλε νὰ αἰσθάνηται ἀντὶ ἀγάπης τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα.

Ἀλλ' ὄχι, ἔψαυε πάντοτε ὑπὸ τὸ ἀκούμβωτον ράκος της τὸ ἐκ τοῦ πηλοῦ συλλεχθὲν ἄνθος, καὶ οἱ μόλις στεγνωθέντες ὀφθαλμοί της ἐγένοντο γελαστοί, καὶ τὸ μικρὸν στόμα της διεστέλλετο εἰς θελκτικον, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ ρεμβῶδες καὶ ἀποφασιστικὸν μειδίαμα. Ἐφαίνετο, συλλαβοῦσα κατὰ νοῦν εὐτυχές τι σχέδιον καὶ ἀπολαμβάνουσα ἐκ τῶν προτέρων μέρος τῆς προσδοκωμένης εὐχαριστήσεως. Παρετήρησα ὅτι ἔφερεν ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἡμιεσχισμένην καὶ κακῶς δεδιπλωμένην ἐφημερίδα. Ὅταν ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἡ ἐφημερίς της ἔπεσεν, ἔσπευτε δὲ νὰ τὴν συλλέξῃ καὶ νὰ τὴν φυλάξῃ καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν μασχάλην της. Εἰς τί ἄρα θὰ τῆς ἐχρησίμευεν ; Τὴν ἠτέν ζεν ὁλονὲν μετ' αὐξούσης συμπαθείας. Καχεκτικὴ καὶ μελαγχολικὴ δὲν ἦτο ἐν τούτοις δυπειδής. Ἐὰν τὴν ἔπλυνέ τις καλῶς καὶ τὴν ἐνέδυεν ἐπιμελῶς καὶ καλαισθήτως θὰ μετεβάλλετο ἀπὸ πτωχῆς ἀσχήμου εἰς εὐειδῆ πλουσίαν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀποτρόπαιον ζεῦγος, εἰς ὃ ἡ μικρὰ ἐκείνη ἀνῆκεν, ἔστη πρὸ παραπήγματος, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου ἐζήτησαν νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς ραγδαίας ἤδη πιπτούσης βροχῆς. Τράπεζα ξυλίνη μὲ σειρὰν ποτηρίων πρὸ τῆς προσθίας πλευρᾶς, εἰκοσὰς λεμονίων μεγέθους κίτρων ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑδρία πλήρης ὕδατος ἀπετέλουν τὰ κυρίως ἐπίπλα μετὰ τοῦ ἐμπορεύματος τῆς μελαγχροινῆς καὶ ρωμαλέας Νεαπολιτανίδος, ἥτις προσεκάλει τοὺς διερχομένους νὰ δροσίσωσι τὸν λάρυγγά των μὲ τὰς δροσερὰς λεμονάδας, ἃς μετὰ ταχύτητος θαυμασίας κατεσκεύαζεν. Διὰ τὸ ἔκτακτον τῆς ἑορτῆς εἶχον προστεθῆ εἰς τὰ ἔπιπλα μὲν τοῦ φορητοῦ τούτου ὑδατοπωλείου πέντε ἢ ἓξ παλαιὰ καθίσματα, εἰς τὰ ἐμπορεύματα δὲ φάλαι τινὲς ζύθου καὶ λεμονάδος σοδούχου.

Ὡς ἐκ τῆς βροχῆς ἠναγκάσθην νὰ ζητήσω καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς συνοδοῦ μου ἄσυλον ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἐν λόγῳ παραπήγματος, παρακολουθοῦσα ἄλλως μετὰ συμπαθοῦς περιεργείας τὴν μικράν, ἥτις ἔφερε πάντοτε τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ κόλπου της.

Μετὰ μικρὰν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ποτοῦ, ὅπερ θὰ ἐλάμβανον, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Κοντσέτας ἐζήτησαν φιάλην ζύθου, ἧς τὸ περιεχόμενον ἐρρόφησαν ἡδονικώτατα πλαταγίζοντες τὴν γλῶσσαν πρὸ τοῦ στενοῦ τῆς φιάλης στομίου. Ὁ ἀνὴρ ἔπιε πρῶτος, παρηκολούθει δ' ἡ σύντροφός του μετ' ἀγωνίας τὴν ταχέως κενουμένην φιάλην. Ἀλλ' ἐκεῖνος, τρέφων ἴσην στοργὴν πρὸς τὸ ἄγριον ἡμισύ του καὶ πρὸς τὸν ζύθον, ἀπέσπασε τὰ χείλη του τοῦ γλυκέος τῆς φιάλης ἀσπασμοῦ καὶ ἔτεινεν αὐτὴν πρὸς τὴν τρυφερῶς ἤδη προσβλέπουσαν αὐτὸν γυναῖκα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ μικρά, καθεσθεῖσα κατὰ γῆς μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς καὶ προσηλωμένη εἰς ἰδίαν ἐνασχόλησιν, ἀπετέλει θαυμασίαν εἰκόνα παιδικῆς ἀφελείας καὶ ἀθῳότητος.

Διὰ τῆς ἡμιεσχισμένης ἐφημερίδος ἐσχημάτισε δύο μικρὰς χαρτίνους κορασίδας, ἃς μετὰ κόπου ἔστησεν ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ διὰ τῆς χειρός της, ὁτὲ μὲν ταύτης, ὁτὲ δ' ἐκείνης, ἔρριπτεν ἀπὸ τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἄλλην τὸ ἄνθος, ὅπερ εἶχεν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν γλοιώδη γῆν. Τότε μόνον ἐνόησα διατί εἶχεν ἁρπάσει μετὰ τόσης ὁρμῆς τὸ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο λάφυρον, καὶ διατί ἐφύλαξεν αὐτὸ μετὸ τόσης προφυλάξεως. Ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν κνημῶν τῶν μεθύσων γονέων της, εἰσπνέουσα τὸν μεμολυσμένον ἀέρα τῆς βρωμερᾶς ἀποπνοῆς των, μὲ τὸ ρακῶδες ἔνδυμά της κατερρυπωμένον, καθημένη ὀκλαδόν, προσεπάθει νὰ ἀπεικονίσῃ αὐτὴ μόνη ὅλην τὴν χαράν, ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς ἑορτῆς. Μὲ ἓν μόνον, μὲ μαραμμένον καὶ ἄοσμον ἤδη ἄνθος, τὸ ὁποῖον αὐτὴ μόνη ἔρριπτε καὶ πάλιν συνήθροιζεν, ἀναπαρίστα τὴν εἰκόνα τῶν μυριάδων ἀνθέων καὶ ἀνθοδεσμῶν, αἵτινες ἔστεψαν τὴν ὡραίαν καὶ χαρίεσσαν ἐκείνην πανήγυριν. Καὶ διεσκέδαζεν ἡ πτωχὴ μικρὰ καὶ ἐφαίνετο εὐτυχής, καὶ ἐγέλα καὶ ἠσθάνετο, τὸ παιδίον αὐτὸ τοῦ κακούργου καὶ τῆς κλεπτρίας, ἡ ἐπαῖτις αὐτὴ καὶ αἰωνίως λιμώττουσα, περισσοτέραν καὶ εἰλικρινεστέραν ἴσως χαρὰν ἢ ὅλαι αἱ εὐτυχεῖς καὶ χαϊδευμέναι τῆς τύχης παιδίσκαι. Μετ' ὀλίγον θὰ εἰσήρχετο ἴσως εἰς ἀσφυκτικήν τινα καὶ δυσώδη σκοτεινὴν τρώγλην, ἵνα κοιμηθῇ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γῆς, ὑπὸ τὰς μεθύσους φιλονικίας καὶ ὕβρεις τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός της. Ἀλλ' ἀδιάφορον ! Ἤρκει διὰ τὴν παιδικὴν ψυχήν της ἡ κατὰ φαντασίαν εὐτυχία καὶ χαρά, ἣν ἠσθάνθη ἐπὶ στιγμάς τινας ὡς τὰ προνομιοῦχα τῶν πλουσίων τέκνα.

Ἀναμφιβόλως, εἶπον κατ' ἐμαυτήν, ἡ ἀδεξία χείρ, ἡ ἀφήσασα τὸ ἄνθος νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γῆς, ἐκινήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔλαβεν οἶκτον διὰ τὴν ἀτυχῆ μικράν, πρὸς ἣν δὲν ἠρνήθη στιγμῶν τινων χαρὰν καὶ εὐτυχίαν !

Η ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅστις δὲν συνεκινήθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἐπισυμβάσης κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μεγάλης ἐν Θεσσαλονίκῃ πυρκαϊᾶς, ἥτις ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀπετέφρωσε τὸ τρίτον αὐτῆς καὶ ἀφῆκεν ἐν ὑπαίθρῳ χιλιάδας οἰκογενειῶν, γυμνὰς, ἄνευ στέγης, ἄνευ ἄρτου, οὐχὶ ὅμως καὶ ἄνευ

ἐλπίδος. Ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ἅμα λαβοῦσα γνῶσιν τοῦ δυστυχήματος ἀπέστειλε διὰ πολεμικοῦ πλοίου σκηνὰς καὶ ἀνάλογα βοηθήματα, συνέστησε δὲ καὶ πολυμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ διακεκριμένων παρ' ἡμῖν ἀνδρῶν πρὸς συλλογὴν ἐρράνων, ἔκ τε τῶν ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλήνων διὰ τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἀδελφούς μας.

Βεβαίως δὲν θὰ ὑπάρξῃ γυναικεία καρδία δυναμένη νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασμάτων, οὐχὶ πλέον ἐκ φιλανθρωπίας, ἀλλ' ἐκ καθήκοντος, ὅπερ ἤθελε τὸ παραλείψει.

Συνέλθετε, ὦ φιλάνθρωποι δέσποιναι τῆς πόλεώς μας, σχηματίσατε καὶ σεῖς μίαν ἐπιτροπήν, τρέξατε αὐτοπροσώπως παντοῦ, ζητήσατε τὴν γενναίαν συνδρομὴν τοῦ πλουσίου καὶ τὸν ὀβολὸν τοῦ πτωχοῦ, ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ἀπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ ἔστε βέβαιαι ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σας θέλει στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἐὰν ἡ φιλανθρωπία εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὑπαγορεύηται εἰς τοὺς ἄνδρας, εἰς τὰς γυναῖκας καὶ ἐπιβάλλεται.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κόρη κολυμβήτρια. Ἰταλὶς αὕτη, εἰκοσαέτις ὀνόματι Ἰωσηφίνα, διῆλθε κολυμβῶσα ὅλην τὴν Μείζονα Λίμνην.

Αἱ Ἀγγλίδες ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ 233 κενὰς θέσεις εἰς τὰ ἀγγλικὰ ταχυδρομεῖα ἐνεγράφησαν 4212 Ἀγγλίδες, ἤτοι 18 γυναῖκες διὰ μίαν θέσιν. Πέρυσιν ἡ προσφορὰ ἦτο μεγαλειτέρα. Ἑκάστην θέσιν τὴν ἐζήτουν 27 γυναῖκες.

Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχουσι πολλαὶ γυναῖκες, αἵτινες τίθενται ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιχειρήσεων λίαν ἀξίων λόγου. Ἐπὶ παραδείγματι, ἡ κ. Frank Leslie εἶναι μία τῶν μεγαλειτέρων ἐκδοτριῶν

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Α'

III

Ὑποστὰς τὴν τελευταίαν ἐν Παρισίοις δοκιμασίαν του ἀνεχώρησεν εἰς Βιέννην, ἵνα αὐτόσε τελειοποιηθῇ εἰς την γερμανικὴν γλῶσσαν, ἣν αἱ κυρίαι τῆς Βιέννης ἀνέλαβον νὰ διδάξωσιν αὐτόν. Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ὁ Ἰάκωβος Γραμπρὶ ἦτο εἰκοσαετὴς ὡραῖος νεανίας μὲ βλέμμα εὐφυὲς καὶ ζωηρόν, μὲ πρόσωπον νοῆμον καὶ εὔθυμον. Ἐνθουσιασμένος ὁ στρατηγὸς διὰ τὴν ἀνὰ τὰς παρισινὰς αἰθούσας ἐπιτυχίαν τοῦ νέου, εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν λέσχην τῶν εὐγενῶν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῆς χαρᾶς, παρὰ τῶν φίλων τοῦ πατρός του.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἐντελῶς φάσιν, ὅτε ἐσπέραν τινὰ ὁ νεανίας ἀνήγγειλε πρὸς τὸν ἀνάδοχόν του τὴν προσεχῆ διὰ τὸ Λονδῖνον ἀναχώρησίν του.

— Ἐπέτυχον, εἶπε, θέσιν τρίτου γραμματέως εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ πρεσβείαν, χάρις εἰς τοὺς πολιτικούς σας φίλους, ἀγαπητέ μου ἀνάδοχε, καὶ ἀναχωρῶ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἅμαξα ὡδήγει ἀμφοτέρους εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ὁ στρατηγὸς διακόψας ἀποτόμως τὴν σιωπὴν εἶπε πρὸς τὸν νέον :

— Εἰξεύρεις, Ἰάκωβε, ὅτι σὲ συνοδεύω εἰς Λονδῖνον ;

—Πόσον εἶσθε καλός, ἀνάδοχέ μου ! Καὶ θὰ μείνητε πολὺν χρόνον πλησίον μου ;

—Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον θὰ μείνῃς καὶ σύ. Εἰξεύρεις ὅτι ἡ ἰδέα νὰ μείνω μόνος μὲ κάμνει νὰ ἀνιῶ. Ἀφ' ἑτέρου αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἐξηντλημένον. Ἔπειτα ἡ πολιτικὴ εἰσήχθη ἐσχάτως καὶ εἰς τὸν στρατόν, ἐγώ, δὲ ὅστις ἐπὶ τεσσαράκοντα ἤδη ἔτη συνείθισα εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, εὑρίσκομαι εἰς θέσιν πολὺ στενόχωρον. Ἀίδω λοιπὸν τὴν παραίτησίν μου καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

— Ἀλλὰ θὰ βαρυνθῆτε, θὰ νοσταλγήσητε, καλέ μου ἀνάδοχε.

—Ὄχι. Ὑπάρχει τρόπος νὰ διασκεδάζω τὴν ἀνίαν μου. Πρὸ δεκαετίας ἤρχισα νὰ συγγράφω μέγα ἔργον περὶ τοῦ «γαλλικοῦ ἱππικοῦ ἀπὸ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.... ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς συμπληρώσεώς του· ἔπειτα, παιδί μου, εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ εἶμαι πλησίον σου.

Οἱ δύο ταξειδιῶται ἐγένοντο δεκτοὶ ἐνθουσιωδῶς παρὰ τῆς ἀριστοκρατικωτέρας κοινωνίας τοῦ Λονδίνου, ἧς αἱ λαῖδαι καὶ μυλαῖδαι ἔπραξαν πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθησαν, ὅπως μὴ οἱ εὐγενεῖς ξένοι των αἰσθανθῶσιν ἀνίαν μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἄφιξις τοῦ χειμῶνος μετέβαλέ πως τὴν φάσιν τῶν πραγμάτων. Ὁ Ἰάκωβος ἔμενεν ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν πρεσβείαν, ἀπησχολημένος εἰς τὸ ἔργον του, ἐνῷ ὁ ἀνάδοχός του ἐπλήττεν εἰς τὴν λέσχην ἢ εἰς τὸ μέγαρόν του, ἀναμιμνησκόμενος τὰς ὡραίας τοῦ παρελθόντος του ἡμέρας. Τὸ κλῖμα φυνετέλει εἰς ἐπίτασιν τῆς ἀνίας καὶ μελαγχολίας τοῦ στρατηγοῦ.

Δὲν ὑπῆρχεν ἐλπὶς κἂν νὰ ἴδῃ τὸν ἥλιον καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Διότι καὶ τὰς σπανίας ἔτι ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ ὁμίχλη καὶ ἡ βροχὴ δὲν περιέβαλλον διὰ τοῦ φαιοκιτρίνου σαβάνου των τὴν ἀπέραντον πόλιν, ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ ἥλιον τὴν ὑπέρμορφον ἐκείνην σφαῖραν, ἥτις διεφαίνετο ἐπί τινας στιγμὰς διὰ μέσου τῶν νεφῶν, ὁμοία πρὸς φλεγόμενον ἀεροστατον, διαφυγὸν τὰς χεῖρας παιδίου καὶ στερούμενον θερμότητος, φωτὸς, ἀκτίνων ;

Ἐν τούτοις ὁ στρατηγὸς δὲν παρεπονεῖτο. Ὅταν διήρχετο τὴν ἡμέραν πλήττων, ἤρκει ἡ πρὸς τὴν ἑσπέραν ἐμφάνισις τοῦ Ἰακώβου, ὡραίου, σοβαροῦ, καὶ εὐσταλοῦς ἤδη νέου ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸ μειδίαμα καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος.—Μετὰ τὸ

τῶν Ἡνωμένων Κρατῶν καὶ τὴν ἀποκαλοῦσι «μητέρα τοῦ εἰκονογραφημένου ἀμερικανικοῦ τύπου».

Ἡ σουηδικὴ ἑταιρία Fredrika Bremer ἔλαβεν ἐσχάτως 30,000 κορώνας (περὶ τὰ 42,000 φράγκα), ὡς σύνταξιν διὰ νεάνιδα, σπουδάζουσαν τὴν ἰατρικήν. Οὐδεὶς γνωρίζει τὸν ἀποστολέα τοῦ δώρου τούτου. Βεβαίως ὅμως τὸ ποσὸν προέρχεται ἐξ ἀτόμου θεραπευθέντος ὑπὸ τῆς πρώτης διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς, τῆς κυρίας Καρολίνας Βίδερστρομ. Αὕτη ἐσχάτως ἐνήργησε λίαν ἐπιτυχῶς ἐγχειρήσεις τινάς, περὶ ὧν πολὺς ἐγένετο λόγος. Ἀπολαύει γενικῆς ἐκτιμήσεως καὶ οἱ καλλίτεροι Γάλλοι χειρουργοὶ τὴν θεωροῦσιν ἴσην πρὸς αὐτούς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Β. Κέρκυραν. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Καν Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν· ἡ κ. Παρρὲν ὡρισμένως πλέον ἀφικνεῖται τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.— Καν Α. Μ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνεμορφώθημεν.—Κον Α. Ε. Βάρναν. Ἐνεγράφησαν καὶ ἀπεστάλησαν αὐταῖς ἐκδοθέντα τεύχη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Α. Π. Κων]πολιν. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη ὑπὸ τῆς κ. Παρρὲν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεώς της καὶ δι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀπήντησεν. —Κον Η. Β. Πετρούπολιν. Ζητηθέντα κατάλογον θὰ ἀποστείλωμεν.—Καν Μ. Ρ. Λεβάδειαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐκ θθέντα τεύχη ἀπεστάλησαν.—Κον Ε. Κ. Χανία. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. —Κον Α. Κ. Μελίτην. Ἡμερολόγιον ἀποστέλλομεν. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς σας θὰ ἀπαντήσῃ ἡ κ. Παρρέν.—Κον Δ. Μ. Χίον. Ἀποροῦμεν διὰ τὴν ἄτακτον ἄφιξιν τῶν φύλλων. Ἐντεῦθεν ἀποστέλλονται τακτικῶς· ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος θ' ἀποστέλλωνται ὑμῖν εἰς δέμα. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ζωμὸς ἐκ κρομμύων. Ἐδοκιμάσατέ ποτε τὴν Soupe à l' oignon, ἣν οἱ φίλοι μας Γάλλοι τόσον συνειθίζουσιν ; Τὸ κρόμμυον εἶναι ἐκ τῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπαραιτήτων κακῶν. Ἡ ὀνομασία προκαλεῖ μορ-

φασμὸν, ἀλλ' ἡ χρῆσίς του εἶναι ἀπαραίτητος. Ὁ ζωμὸς τῶν κρομμύων εἶναι γευστικώτατος, ἰδίως δὲ τὸν χειμῶνα πολὺ εὐχάριστος. Κατασκευάζεται ὡς ἑξῆς: Λαμβάνετε εἴκοσι κρόμμυα, ἅτινα καθαρίζετε καὶ χωρίζετε εἰς τεμάχια ἐντὸς χύτρας, ἐν ᾗ προσθέτετε ἓν ἥμισυ κοχλιάριον νωποῦ βουτύρου καὶ ἓν κοχλιάριον σακχάρεως. Συστρέφετε ἐπὶ τῆς πυρᾶς μέχρις οὗ τὰ κρόμμυα κοκκινήσωσι καλῶς. Προσθέτετε ἀνάλογον ζωμὸν κρέατος, τέσσαρα ἢ πέντε λεπτὰ τεμάχια ἄρτου καὶ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν σερβίρετε, δύο μικρὰ ποτήρια κονιάκ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῶν κηλίδων τῶν λαιμοδετῶν. Οἱ πωγονωφόροι κύριοι ὅσα οἰκονομοῦσιν ἀπὸ ἔξοδα τοῦ κουρέως δαπανῶσι βεβαίως εἰς λαιμοδέτας, οὓς ἡ μακρὰ γενειὰς ρυπαίνει πάντοτε. Ὅταν ὁ ῥῦπος προκύπτῃ ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῶν τριχῶν μόνον, δύνασθε νὰ καθαρίσητε τὸν λαιμοδέτην σας διὰ λευκοῦ θερμοῦ ἄρτου, ὃν προστρίβετε ἐπ' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως.

ΚΡΕΤΟΝ ΔΙ' ΕΠΙΠΛΑ

Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκόμισε κρετόν. Σχέδια νέα περσικά· χρώματα στερεά.

ΤΑΠΗΤΕΣ

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἔφθασαν τάπητες. Σχέδια καὶ τοιαῦται ποιότητες πρώτην φορὰν ἔρχονται ἐν Ἀθήναις.

ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ

PORTIERES

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκομίσθησαν κουρτίνες χρυσοῦφαντοι. Σχέδια περσικὰ νεώτατα.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΠΙΠΛΑ

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκομίσθησαν τὰ ἀριστουργήματα τῶν ὑφασμάτων δι' ἔπιπλα.

Ὁ κ. ΤΑΚΗΣ ΜΠΕΤΣΟΣ, υἱὸς τῆς μακαρίτιδος ποιητρίας Μπέτσου, τελειοποιηθεὶς ἐν Εὐρώπῃ εἴς τε τὴν φωνητικὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀνελαμβάνει παραδόσεις παρ' οἰκογενείαις καὶ ἐκπαιδευτηρίοις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ «Συλλόγου τῶν Κυριῶν» μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Καταστικοῦ τοῦ προτύπου Ἑλληνικοῦ παρθεναγωγείου παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τὴν παραχώρησιν τῆς ἀδείας παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἐπήνεγκε τροποποιήσεις τινὰς εἰς τὴν τῶν τάξεων διαίρεσιν καὶ ἑπομένως καὶ εἰς τὰ δίδακτρα ἐπὶ τὸ οἰκονομικώτερον.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρξάμεναι τὴν 16ην Αὐγούστου θέλουσιν ἐξακολουθήσει μέχρι τέλους Ἰουλίου. Τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται ἀπὸ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΡΩΝ

Νηπιαγωγεῖον	Τμῆμα	Α'	Δρ	8
	»	Β'	Δρ.	10
Δημοτικὸν	Τάξις	Α'	Δρ.	12
	»	Β'	»	14
	»	Γ'	»	16
	»	Δ'	»	18
Προκαταρτικὸν			»	22
Ἑλληνικὸν	Τάξις	Α'	»	25
	»	Β'	»	30
	»	Γ'	»	35
	»	Δ'	»	40
	»	Ε'	»	45

Αἱ ἡμιτρόφιμοι πλὴν τῶν κατὰ τάξεις διδάκτρων πληρώνουσιν 25 δρ κατὰ μῆνα.

Διὰ τὰς ξένας γλώσσας, πλὴν τῆς γαλλικῆς, ἥτις εἶνε ὑποχρεωτικὴ ὡρίσθησαν δίδακτρα 15 δρ. κατὰ μῆνα.

Εἰς τοὺς εἰσάγοντας δύο ἢ τρεῖς ἀδελφὰς γίνεται ἔκπτωσις 15%.

Ὧραι ἐγγραφῶν ἀπὸ τῆς 9—11 π. μ. καθ' ἑκάστην, πλὴν τῆς Κυριακῆς. Ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀριθ. 30.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

γεῦμα, ὅτε οἱ ὑπηρέται ἀπεσύροντο, ὁ Ἰάκωβος ἔλεγε πρὸς τὸν στρατηγόν.

— Ἀνάδοχε, ὁμιλήσατέ μοι περὶ τοῦ πατρός μου!

Καὶ ἐκεῖνος μὲ φωνὴν συγκεκινημένην ἀνέσκαπτε τὸ παρελθόν, ἐφαίνετο ἀναζῶν ἐν τῇ νεότητι μετὰ τοῦ φίλου του καὶ διηγεῖτο τὴν ζωήν των, τὰς σχολικὰς ἀναμνήσεις των, τὰς ἐκστρατείας καὶ τὰς μάχας των, τὴν τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἰδίᾳ τὴν τελευταίαν, τὴν τρομερωτέραν. ἀλλὰ καὶ ἐνδοξοτέραν πασῶν.

Ἦσαν αἱ ὧραι αὗται, ὧραι ἀπολαύσεως καὶ χαρᾶς διὰ τὸν γέροντα στρατιώτην, ἃς διεδέχοντο τὴν πικρίαν τῆς ἑπομένης ὁ ἐφ' ἵππου περίπατος ἐν Ρόττεν—Ιόβ.

Ἠρέσκετο μεγάλως εἰς τὸν πρωϊνὸν αὐτὸν περίπατον. ἔνθα οἱ ἱππεῖς διέσχιζον τὸ δάσος ἀνὰ πᾶσαν αὐτοῦ διεύθυνσιν, ἔνθα ἀμαζόνες χαρίεσσαι ἔβαινον βήματι σημειωτῷ, ἀναδεικνύουσαι τὴν χάριν τῶν ζῴων, ἅτινα τόσον ἐλάτρευεν ὁ μακρήσιος. Ἀνὰ πᾶσαν λοιπὸν πρωΐαν τακτικῶς ἀπὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας, ἔφιππος ἵστατο εἰς τὴν θέσιν του, βλέπων ἐξελισσομένην παρ' αὐτοῦ σειρὰν θαυμασίων ἱππέων, ἐξετάζων, θαυμάζων, συζητῶν, ἐπικρίνων, γνωρίζων ἤδη πάντας καὶ πάσας, καὶ ἐξακολουθῶν μεθ' ὅλα τὰ ἑξήκοντα ἔτη του νὰ μένῃ ὁ θαυμάσιος καὶ ἀκάματος ἱππεύς, ὃν οἱ Παρίσιοι ἐθαύμασαν ἐπὶ τριακοντατετίαν ὅλην.

Μεταξὺ τῶν ἀμαζόνων, ἃς ὁ στρατηγὸς ἐθαύμαζε καθ' ἑκάστην, μία ἰδίᾳ προσείλκυσεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν του.

Μελαγχροινή, μὲ χροιὰν ἀκτινοβόλον. μὲ ὀφθαλμοὺς καταμέλανας, οἵτινες ἐξέπεμπον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑποπρασίνους ἀνταναχλάσεις, μὲ στόμα γραφικόν, τρυφερὸν καὶ ὑτερήφανον, μὲ ῥῖνα εὐθεῖαν καὶ κόμην μέλαιναν, μὲ ὑψηλὸν πῖλον καὶ ἐσθῆτα ἀμαζόνος ἀμέμπτου χάριτος, ἱππεύουσα ἐπὶ θαυμασίας καὶ μεγαλοπρεποῦς ἵππου περιεφέρετο ὑπερήφανος χωρὶς νὰ καταδέχηται κἂν νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς ἀπειροπληθεῖς θαυμαστὰς τοῦ κάλλους της.

Συνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ εὐγενοῦς γέροντος, εὐτραφεστάτου, μὲ παρειὰς ροδοκοκκίνους καὶ λαιμὸν ἀποπληκτικοῦ. καλυπτόμενον κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ λευκῶν παραγναθίδων.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸ ζεῦγος τοῦτο, καὶ πάντες διεκαίοντο ὑπὸ ἐπιθυμίας νὰ μάθωσι τὸ ὄνομα καὶ τὴν οἰκογένειαν τῆς θαυμασίας ἐκείνης γυναικός. Ὁ στρατηγὸς δὲν ἐξηρεῖτο τοῦ κανόνος τούτου. Εἶναι ἀρά γε κόρη ἢ νεαρὰ γυνή; διηρώτα ἑαυτόν, ἀναποφάσιστος πρὸ τοῦ κράματος τούτου τῆς δειλίας καὶ τῆς τολμηρᾶς ἀποφασιστικότητος, ἣν ἐνέπνεεν ἡ στάσις αὐτῆς. Ἡμέραν τινὰ ὁ γέρων στρατηγός, τολμηρότερος τῶν λοιπῶν, ἠκολούθησεν ἀπροκαλύπτως καὶ ἄνευ προφυλάξεων τὴν νέαν ἀμαζόνα μέχρι τῆς ὡραίας κατοικίας της. Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὄπισθεν ἵππου καὶ ἱππέων, καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Βαλυρὶς ἔμεινε καὶ πάλιν ἐν τῇ καταβιβρωσκούσῃ αὐτὸν περιεργίᾳ.

Πρωΐαν τινὰ τοῦ Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν καιρὸς ἀκατάστατος δὲν ἐπέτρεψεν ἢ εἰς ὀλίγους ἱππεῖς νὰ ἐξέλθωσιν, ὁ στρατηγὸς ἤκουσεν ὄπισθεν αὐτοῦ ἵππον τρέχοντα μεθ' ὁρμῆς. Ἐστράφη καὶ πρὶν ἢ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ σταματήσῃ, ἵππος ἀφηνιῶν, ἐκπέμπων πυκνοὺς ἀπὸ τοῦ στόματος ἀφρούς, τρέχων μεθ' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ἀστραπηδὸν ἱπταμένων ποδῶν του, ἔφερεν ἀκράτητος τὴν ὡραίαν ἀμαζόνα κάτωχρον ἤδη καὶ προσπαθοῦσαν μάτην νὰ συγκρατήσῃ, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, τὸν ὁρμητικὸν τοῦ ζῴου δρόμον.

Ὁ Βαλυρὶς δὲν ἔχασε καιρόν. Διέσχισε ταχέως τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀτραπόν, γνωρίζων δὲ καλῶς πᾶσαν γωνίαν τοῦ δάσους, κατώρθωσε νὰ εὑρεθῇ πρὸ τοῦ ἀφηνιάσαντος ἵππου εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, πρὸς ἣν διηυθύνετο τὸ παράφορον ζῷον.

Κρυφθεὶς ὄπισθεν δασυλλίου, ἐρρίφθη ἀπροσδοκήτως πρὸ τοῦ ὁρμητικῶς κατεσχημένου ζῴου. ἥρπασε μὲ χεῖρα νευρώδη τὰ ἡνία καὶ ἀκολουθῶν τὸν δρόμον ἐκείνου, κατώρθωσε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ μετριάσῃ τὴν ὁρμήν του καὶ συγκρατήσῃ αὐτό, ἀκριβῶς βήματά τινα πρὸ τῆς μεγάλης λιθίνης θύρας τοῦ δάσους, κατὰ τῆς ὁποίας ἤθελεν ἀναμφιβόλως συντριβῇ.

Τότε μόνον ὁ στρατηγὸς ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του, ἵνα δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἐξαντληθεῖσαν ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς συγκινήσεως λιπόθυμον ἀμαζόνα.

(Ἀκολουθεῖ).